

Cúc hương ngốc dại

Có thể tôi yêu Tuấn mà đến mãi sau này mới nhận ra, cũng có thể tôi chỉ mang một hình bóng trọn vẹn của quá khứ ra để lừa dối những đại khờ trong tình cảm hiện tại của mình...

Nhà Tuấn khá xa nhà tôi. Có những tối Tuấn đi học tiếng Anh về, ghé ngang nhà đưa cho tôi một thỏi chocolate rồi lại tất tả đạp xe đi. Lúc nào cậu ấy cũng vội vã, một cái vể vể rất buồn cười vì đôi khi chẳng có gì để vội cả. Có lẽ, Tuấn không giỏi che giấu xúc cảm, nên cậu ấy thường quay đi khi bị tôi nhìn sâu vào mắt.

Thành phố vào mùa mưa. Những buổi sớm thức dậy nghe mưa rì rầm ngoài cửa sổ, tôi thích thú vô cùng. Không hiểu sao tôi thích màu xám xịt u buồn của bầu trời nặng mây hay mưa giông. “Vì An biết đằng sau nó vẫn luôn có mặt trời”, Tuấn từng nói như vậy khi tôi chia sẻ suy nghĩ của mình. Tôi không rõ. Có lẽ Tuấn suy nghĩ hơi quá trầm trọng theo chiều hướng trong những cuốn tiểu thuyết cậu ấy hay đọc.

Đơn giản chỉ là tôi thích bầu trời màu chì, thế thôi.

Những ngày mưa, tôi ngồi lì bên ban công, nhắm nháp mẫu chocolate Tuấn mang đến. Tuấn luôn mua loại dark chocolate, bất chấp tôi than vãn rằng mình chỉ thích loại chocolate sữa hoặc có nhân hạt dẻ. Đó là điều duy nhất Tuấn làm trái ý tôi.

Riết rồi tôi cũng quen ăn chocolate đắng từ lúc nào không rõ. Và tôi thấy Tuấn đúng. Tẻ nhạt biết bao những thỏi chocolate không đắng! Nếu quen thuộc và dễ chịu với cảm giác bình yên một mẫu chocolate sữa mang lại, làm sao bạn có thể nhận ra rằng dư vị của mẫu chocolate đắng trên miệng rất lâu sau đó bao giờ cũng rất ngọt ngào. Ngọt ngào bất ngờ, kỳ lạ.

Thi thoảng Tuấn đến, cùng tôi ngồi trên ban công, yên lặng nhìn mưa. Cậu cẩn thận vun lại mấy chậu cúc hương be bé xinh xinh rồi kéo vào sát chân tường.

“Thử tưởng tượng cơn mưa nặng trĩu trời đổ giáng xuống mấy khóm hoa

mỏng manh này, thương quá!” – Tuân lúng túng giải thích khi tôi nhìn cậu đầy ngạc nhiên, thích thú.

Hai đứa ngồi đong đưa chân, đôi lúc giật bắn mình khi nước mưa lạnh toát nhỏ trúng đỉnh đầu và hít đầy lồng ngực không gian mênh mang mưa pha lẫn mùi cúc hương hăng hắc gần gũi đến tê dại.

Hoàng xuất hiện trong cuộc sống của tôi, mang đến một làn gió mới. Tôi quen cậu ta ở lớp nhảy hiện đại, cái lớp mà tôi đã nài ép Tuân đi học chung hàng trăm lần nhưng cậu ấy nhất mực không đồng ý.

Không còn những chiều chống cằm mơ màng đọc tiểu thuyết Tuân mang đến, không còn những cuộc nói chuyện lơ mơ chẳng đi về nơi đâu... Tôi cùng Hoàng lang thang những quán cà phê cóc trong thành phố, nghe Hoàng kể về những chuyến đi xa. Đôi lần Hoàng gửi xe Honda đầu đó, xuất hiện trước nhà tôi với chiếc xe đạp thể thao, hăm hở rủ tôi đi dạo buổi chiều. Những vòng xe bất giác nhắc tôi về Tuân, thoáng chút ăn năn.

Ghé nhà không gặp tôi, Tuân gửi lại chocolate dành cho mẹ.

Một buổi chiều mưa hiếm hoi gặp nhau, tôi rạng rỡ thông báo với Tuân:

- Mình đã thích một người!
- Thế à?! – Tuân trả lời ra vẻ thờ ơ nhưng tôi cũng không để ý đến.
- Cậu không biết bạn ấy đâu – tôi tiếp tục hồ hởi.
- Vậy ư?
- Cậu còn cú pháp nào thú vị hơn nữa không? Vậy ư? Thế à? Sao nữa? Thật chứ?! – tôi bắt đầu tức giận.

Tuân nhảy phóc xuống ban công nhìn tôi bằng đôi mắt buồn tênh, và giọng nói cũng buồn tênh:

- Mình biết điều đó trước cả khi cậu nói ra.

Rồi đau xót, cậu ta quét mắt sang chậu cúc hương dưới ban công. Tôi hoảng

hốt nhìn theo. Chúng đã héo rũ, vàng bột ra từ lúc nào. Trời thì đầy mưa.

Tuân biến mất với những chậu cúc hương héo rũ. Nhiều ngày sau đó cậu ấy không ghé nhà tôi nữa. Tôi nhận ra vì không còn những thỏi chocolate đắng nghét mang dư vị ngọt ngào gửi lại. Hoàng thì vẫn mới mẻ và thú vị như một trang truyện phiêu lưu. Tôi quên dần Tuân, cũng dần bỏ quên cảm giác thêm da diết một thanh chocolate đắng.

Cuối mùa mưa đó, Tuân xuất hiện ở nhà tôi như chưa hề biến mất. Tay Tuân cầm một chậu cúc hương be bé xanh non chúm chím những nụ vàng li ti. Tôi ngượng ngùng bối rối.

- Mình không biết chăm sóc, chúng lại chết nữa thôi.

Tuân im lặng đặt nó vào chỗ cũ, nheo mắt nói với tôi:

- An quên chăm sóc, chứ không phải là không biết.

Không hiểu sao tôi muốn khóc. Thế là nước mắt tôi trào ra, rồi tôi khóc rưng rức như bị đòn oan. Tuân bối rối, nhưng cậu ấy không cuống quýt đổ dành như mọi lần bị tôi mè nheo. Cậu ấy vỗ nhẹ lên vai tôi, nhẹ nhàng:

- Mình đùa thôi, An đừng khóc. Cúc hương là giống thân thảo mong manh, nở hết một mùa hoa, nó sẽ héo, để hạt rơi xuống mọc lên cây khác. Chậu cúc hương này mình gieo từ những hạt mùa cũ đấy. Giá như An thấy chúng từ lúc nảy mầm, dễ thương lắm!

Tôi vẫn khóc nhiều, mãi lâu sau mới bình tĩnh trở lại. Thậm chí bản thân tôi cũng không hiểu vì sao. Tuân cứ bình tĩnh đến lạ lùng. Tôi phá tan bầu không khí ngượng ngùng bằng cách hỏi chồng Tuân:

- Còn chocolate đắng đâu?

Tuân cười:

- Bây nay, mình tưởng An đã “cai nghiện” nó rồi?!

Tôi đột nhiên muốn khóc trở lại. Tuân thản nhiên như không biết gì, chậm rãi thông báo – vô tâm hệt như cái ngày tôi nói với Tuân về Hoàng.

- An này, cuối tuần này mình bay. Ba mình sẽ đón mình ở Canberra. Đôi lúc mình cảm thấy lo lắng, không hiểu mình sẽ phải cư xử thế nào với dì và các em con dì. Rồi mình sẽ mất bao lâu để không còn thấy lạc lõng ở nơi xa lạ đó. Thậm chí mình muốn ở lại, muốn tung hê tất cả những gì ba đã chuẩn bị cho mình: những ngày miệt mài học tiếng Anh, giấy tờ thủ tục... Nhưng bây giờ thì mình biết, mình phải đi...

Tôi không nhớ mình đã làm gì trong buổi chiều Tuân đi. Tôi chỉ nhớ cảm giác trống trải lạ lùng, và tôi khóc một cách vô ý thức. Bất cứ một điều gì gợi về Tuân cũng khiến tôi thốn thức, dù có khi đó chỉ là một chiếc lá vàng rơi trong khoảng trời im lặng.

Những thanh dark chocolate tôi tự mua không còn để lại dư vị ngọt ngào. Cảm giác đắng nghét, đắng khủng khiếp đọng lại mãi mãi trong tôi, tựa như một bản nhạc đang lên đến đỉnh điểm thì bất ngờ bật câm khiến người ta ngơ ngẩn, hụt hẫng đến vô chừng.

Hoàng hỏi vì sao tôi bỗng nhiên buồn bã, nhưng làm sao tôi có thể nói cho Hoàng hiểu được.

Bốn năm đại học trôi qua như chớp mắt, không có quá nhiều sự kiện. Tôi và Hoàng chia tay, kết thúc một mối tình trong sáng nhưng quá nhiều trắc trở tiềm ẩn mà cả hai tự biết mình không thể nào hóa giải nổi. Thỉnh thoảng chúng tôi vẫn đi chơi cùng nhau như hai người bạn đầy thấu hiểu.

Tôi thích như vậy hơn. Một quyển sách phiêu lưu dù thú vị bao nhiêu, thì kết cục cũng đã bị phơi bày khi gấp lại. Có chăng, đó chỉ là một quyển sách hay và đáng nhớ chứ người ta không thể nào đọc mãi.

Tuân không liên lạc từ ngày đó. Tôi đã vượt qua cảm giác trống rỗng từ rất lâu, nhưng mỗi ký ức về Tuân đều làm tôi thấy lòng chùn lại, tựa như một phím đàn hoang phế vụt run rẩy khi một lần được phủ bụi và rung lên sau bao nhiêu mùa quên lãng. Hai mươi mấy tuổi, tôi không còn là một cô bé mười tám khờ khạo không thấy được lòng Tuân, cũng không hiểu rõ lòng mình.

Có thể tôi yêu Tuân mà đến mãi sau này mới nhận ra, cũng có thể tôi chỉ mang một hình bóng trọn vẹn của quá khứ ra để lừa dối những đại khờ trong

tình cảm hiện tại của mình. Nhưng có một điều tôi biết, rằng sau tất cả những cuộc nổi loạn, rốt cục cảm giác bình yên của tôi cũng chỉ nằm lại mãi mãi trong những chiều mưa ngồi bên Tuân, đong đưa bàn chân trên ban công, nghe cậu ấy kể những câu chuyện hoang đường nhưng êm đềm và hít đầy mùi hăng hắc mát dịu của khóm cúc hương đầm mưa...